

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 10. november 2021 blev i sag nr. 96318:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

LB Forsikring A/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har bilforsikring. I brev af 4/1 2021 til nævnet har klagerens advokat bl.a. anført:

"Jeg skal herved på vegne af [klageren] påklage Lærerstandens Brandforsikrings afslag på at yde erstatning i forbindelse med den skade, der indtraf på min klients bil den 15. oktober 2016.

Det kan lægges til grund, at der blev sat ild til min klients bil, mens den ikke var i hans besiddelse, og at bilen udbrændte.

På den baggrund gøres det gældende, at der som udgangspunkt er tale om en begivenhed, der er omfattet af pkt. 4 i afsnit 3 i vedhæftede forsikringsbetingelser.

Spørgsmålet er herefter, hvorvidt bilen udbrændte under omstændigheder, der er omfattet af pkt.

5 i forsikringsbetingelserne – konkret hvorvidt der er tale om en begivenhed omfattet af pkt. 5 litra g (skader forvoldt med forsæt eller ved grov uagtsomhed).

Det gøres gældende, at dette ikke er tilfældet. Det gøres i samme forbindelse gældende, at min klient er uden forbindelse med den indtrufne skade.

Lærerstandens Brandforsikring har ved mail af 23. april 2020 indtaget en anden holdning, idet selskabet trods det, at min klient i en mod ham rejst straffesag blev frifundet (straffesagen var rejst med baggrund i en anmeldelse foretaget af Lærerstandens Brandforsikring) har argumenteret for, at bevisbyrden for, at der indtraf en dækningsberettiget forsikringsbegivenhed, påhviler min klient.

Ankenævnet for Forsikring

2.

96318

Som anført ovenfor kan det lægges til grund, at der i kraft af at bilen udbrændte, mens den ikke var i min klients varetægt, som udgangspunkt er tale om en forsikringsbegivenhed, der er omfattet af forsikringens dækningsomfang.

Det gøres på den baggrund gældende, at det er Lærerstandens Brandforsikring, der skal bevise, at skaden opstod som en følge af et forhold omfattet af pkt. 5 litra g. Det gøres gældende, at Lærerstandens Brandforsikring ikke ved de af selskabet anførte forhold har fremført omstændigheder, der beviser eller sandsynliggør, at skaden er en følge af en pkt. 5 litra g omstændighed.

Dette underbygges også af, at min klient blev frifundet i den mod ham rejste straffesag, hvor min klient var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 181.

Til støtte for at bevisbyrden påhviler Lærerstandens Brandforsikring henvises også til Ufr. 2015.3943 H, hvor det er anført fra Højesterets side, at 'Forsikringsselskabet har bevisbyrden for, at sikrede har forvoldt skaden forsætligt'.

Uanset at det også fra Højesterets side anføres, at 'bevisskravene i forsikringsretten dog er mere lempelige end i strafferetten', fastholdes det, at Lærerstandens Brandforsikring ikke har fremført beviser/synspunkter, der understøtter, at skaden indtraf under omstændigheder anført i pkt. 5 litra g, hvilket må føre til, at Lærerstandens Brandforsikring skal erstattet den indtrufne skade."

Selskabet har i brev af 15/1 2021 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Sagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt vores tidligere medlem har løftet bevisbyrden for at have været udsat for en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed, idet han i oktober 2016 anmeldte sin bil (en ...) stjålet. Bilen blev senere fundet udbrændt.

Vores medlems advokat har i sin redegørelse til nævnet af 4. januar 2021 anført, '[...] at der blev sat ild til min klients bil, mens den ikke var i hans besiddelse, og at bilen udbrændte. På den baggrund gøres det gældende, at der som udgangspunkt er tale om en begivenhed, der er omfattet af pkt. 4 i afsnit 3 i vedhæftede forsikringsbetingelser.'

At vores medlems bil er brændt på et tidspunkt, hvor den ikke var i vores medlems besiddelse, er ikke et bevis for, at der er indtrådt en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed i form af et tyveri. Vi bemærker i denne sammenhæng, at det er vores opfattelse, at bevisbyrden – som påhviler forsikringstageren – for at vores medlems bil er blevet stjålet, ikke er løftet, idet vores medlems anmeldelse og forklaring ikke stemmer overens med virkeligheden. Allerede fordi vores medlem ikke har løftet bevisbyrden for, at der er tale om en dækningsberettigende begivenhed, vil vi i det følgende ikke kommentere på vores medlems advokats henvisning til vilkårenes undtagelsesbestemmelser, herunder reglerne omkring forsæt og grov uagtsomhed, jf. vilkårenes pkt. 3.5.g.

Sagsfremstilling

Den 16. oktober 2016 anmeldte vores medlem, at hans bil den 15. oktober 2016 var blevet stjålet kl. 13.51 fra [storcenterets] parkeringshus i Vores medlem var meget præcis omkring tidspunk-

tet, idet han i anmeldelsen, jf. bilag A, oplyste, at bilen ifølge videoovervågningen fra [storcenteret] havde forladt parkeringshuset kl. 13.51.

Den 18. oktober 2016 var vi i kontakt med [storcenterets] vagt, og vi kunne på en videosekvens se, at en [bilmærke], 5-dørs og med soltag, havde forladt parkeringshuset kl. 13.51, men det var ikke muligt at aflæse bilens registreringsnummer. I forbindelse med sagsbehandlingen fik vi af vores medlem tilsendt de nøgler, der fulgte med bilen, da vores medlem købte den, dvs. 2 nøgler og 1 nødnøgle, jf. også det af vores medlem udfyldte oplysningsskema, jf. bilag B.

Den 21. oktober 2016 modtog vi besked fra ... Politi om, at den stjålne bil var fundet udbændt på en høj i [skov] Bilbranden var anmeldt på tyveridagen den 15. oktober 2016, kl. 14.15. Vi blev bedt om ikke at oplyse vores medlem om branden, idet bilens identitet endnu ikke var 100 % verificeret.

I forlængelse af vores modtagelse af nøglerne til bilen fik vi disses data udlæst hos [producent] den 25. oktober 2016. Udlæsningen af nøglerne gav os følgende data:

Nøgle 1:

Sidste køretidspunkt: 15/10-2016, kl. 13:37;02 – km-stand: 145.661 km

Nøgle 2:

Sidste køretidspunkt: 15/10-2016, kl. 10:18;40 – km-stand: 145.543 km

I forlængelse af nøgleudlæsningerne kontaktede vi den 2. november 2016 [producent] med henblik på at få oplyst, hvorfra data om 'sidste køretidspunkt' stammer.

[Producent] oplyste ved mail samme dag, at dataene stammer fra bilens kombiinstrument, hvor tiden styres af et satellitur. Data logges for hver 20 km bilen kører og stemples i nøglen, når motoren stoppes og nøglen tages ud.

Ovenstående skal ses i den sammenhæng, at vores medlem i en samtale den 26. oktober 2016 forklarede, at han opdagede, at bilen var blevet stjålet, da han var gået ned i parkeringshuset for at stille parkeringsskiven på sin bil. Adspurgt oplyste han, at bilens ur gik korrekt, og vi oplyste samtidig, at den fremsendte nøgle indeholdt oplysning om, at den havde ført bilen kl. 13.37.

Den 2. november 2016 kontaktede vi vores medlem pr. telefon og forklarede, at idet bilen havde været ført med den af medlemmet fremsendte nøgle kl. 13.37, og idet bilen stod i brand kl. 14.15 i [skoven], kunne det ikke lade sig gøre, at bilen var blevet efterladt på [storcenteret] af vores medlem som anmeldt.

Vi blev efterfølgende, den 4. november 2016, kontaktet af vores medlems (nu tidligere) advokat, som oplyste, at vores medlem havde oplyst ham, at han ikke havde set sin bil siden kl. 10.45 på tyveridagen.

Ved brev af 9. november 2016 meddelte vi vores medlem skriftligt, at vi på baggrund af vores gennemgang af sagen ikke kunne anse skaden for sket som anmeldt.

Baggrunden herfor, som også blev givet telefonisk den 2. november 2016, ses i brevet af 9. november 2016, jf. bilag C.

Der blev sidenhen rejst tiltale mod vores medlem for overtrædelse af straffeloven (forsøg på bevisgelse af LB Forsikring). Vores medlem blev frifundet, og i forlængelse deraf, den 3. april 2020, henvendte vores medlems advokat sig med en klage til LB Forsikrings klageansvarlige over vores afvisning af november 2016, jf. bilag D. Vi besvarede klagen ved mail af 23. april 2020, jf. bilag E, hvor vi fastholdt vores afvisning af at udbetale erstatning for den stjålne og senere udbrændte bil, idet det forhold, at vores medlem var blevet frifundet under straffesagen, ikke gav anledning til at ændre vores civilretlige afgørelse.

Herefter modtog vi ikke yderligere indsigelser vedrørende vores afgørelse, før sagen blev indbragt for nævnet i januar 2021.

Vurdering af sagens fakta

Vores medlems bil var i brand i [by] kl. 14.15 og havde med stor sandsynlighed været i brand i mindst 5-10 min forinden, idet branden blev anmeldt kl. 14.15 (der må nødvendigvis gå lidt tid fra branden opstår, til den bliver opdaget og anmeldt og anmeldelsen registreret). Skulle billedet fra overvågningen på [storcenteret] kl. 13.51 være et billede af vores medlems bil, skulle bilen have tilbagelagt en distance på 93,5 km på ca. 15 min. Bilen skulle således være kørt fra [by hvor storcenteret ligger] til [by hvor bilen brændte] med en gennemsnitshastighed på ca. 374 km/t, hvilket vi finder højst usandsynligt. Således må vi også konkludere, at billedet på [storcenterets] videoovervågning ikke kan være af vores medlems bil.

I forlængelse heraf må vi betragte de data, som nøgleudlæsningen gav os. Trods vores medlems påstand om, at han ikke så bilen, efter han havde parkeret den kl. 10.45 i [storcenterets] parkeringshus, var han i besiddelse af en nøgle, der var blevet brugt til at føre bilen kl. 13.37. Vi har ikke fået nogen plausibel forklaring på dette paradoks. Og selv hvis vores medlem skulle have ført bilen kl. 13.37, og den efterfølgende skulle være stjålet fra [storcenterets] parkeringshus – for vores medlem var jo nede for at stille parkeringsskiven omkring kl. 15, hvor tyveriet blev konstateret – er dette svært foreneligt med det faktum, at bilen stod i brand knap 100 km fra [storcenteret] allerede kl. 14.10.

Det forhold, at medlemmet er blevet frifundet i forbindelse med straffesagen, giver os ikke anledning til en ændret vurdering. Således er det ved en straffesag anklagemyndigheden, der har bevisbyrden for, at den tiltalte har begået et strafbart forhold, mens det i nærværende sag som anført er forsikringstageren, der har bevisbyrden for sit krav i henhold til forsikringsaftalen.

Endvidere gælder der som bekendt et skærpet beviskrav i straffesager, hvorfor udfaldet af en straffesag ikke blot kan overføres til en civil sag.

Endelig er det vores opfattelse, at frifindelsen i den konkrete straffesag skal ses i sammenhæng med politiets manglende indhentelse af en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig, således at der efter rettens opfattelse ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tillægge bilproducentens oplysninger afgørende vægt i relation til domsfældelse med det meget strenge beviskrav, der gælder i en straffesag.

Det er vores opfattelse, at samme betænkelighed ikke gør sig gældende i relation til en civil retssag. Vi henviser også til rets- og ankenævnspraksis herom som f.eks. UfR 2015.3943H, FED 1997.9V og AKF 89.104. I sidstnævnte kendelse udtalte nævnet f.eks.: 'Bevisbyrden for en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed og tabets størrelse påhviler forsikringstageren i civile

forsikringssager. I straffesager er bevisbyrden hos anklagemyndigheden. Det forhold, at klageren er frifundet i en straffesag, medfører efter nævnets vurdering derfor ikke i sig selv, at klageren har bevist, at han er blevet frastjålet genstandene som anmeldt'. Vi henviser også til Jønsson & Kjær-gaard: Dansk Forsikringsret, 10. udgave, s. 276.

Konklusion

Vores medlem var på (forsikringsbegivenhedens) anmeldelsestidspunkt den 16. oktober 2016 i besiddelse af to nøgler. En nøgle, der førte bilen meget tæt på ankomsttidspunktet til [storcenteret], og en nøgle, der førte bilen meget tæt på afbrændingstidspunktet – vel at mærke et tidspunkt ca. 3 timer efter vores medlem, ifølge sine egne oplysninger (givet af sin tidligere advokat), sidst skulle have set bilen. Henset til disse tidsmæssige sammenfald og diskrepansen mellem sagens fakta og vores medlems anmeldelse og forklaringer, er det fortsat vores opfattelse, at bevisbyrden for, at der er indtrådt en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed, ikke er løftet. Vi må på denne baggrund fastholde vores afgørelse om afvisning af dækning for det anmeldte tyveri.

Afslutningsvis skal vi bemærke, at sagen er afgjort og afsluttet ved vores brev af 9. november 2016, og vi har hverken modtaget nogen supplerende oplysninger til sagen eller modtaget nogen indsigelser i relation til afgørelsen før henvendelsen den 3. april 2020 fra medlemmets advokat, hvorefter vi igen kort fastholdt vores tidligere afgørelse med henvisning til, at vores civilretlige afgørelse ikke er påvirket af udfaldet af straffesagen. Det er således vores opfattelse, at sagen er forældet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, idet vi bemærker, at tillægsfristen i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, ikke fører til en forlængelse af forældelsesfristen i nærværende situation, hvor tillægsfristen fra vores afvisning den 9. november 2016 kan indeholdes i den 3-årige forældelsesfrist."

Klagerens advokat har i brev af 12/2 2021 bl.a. anført:

"Ad dækningsberettiget forsikringsbegivenhed

Lærerstandens Brandforsikring bestrider ikke, at den omhandlende bil er udbrændt, men alene at bilen forinden skulle være blevet stjålet. Som støtte herfor, gør Lærerstandens Brandforsikring gældende, at 'vores medlems anmeldelse og forklaring ikke stemmer overens med virkeligheden.'

I den forbindelse lægger Lærerstandens Brandforsikring afgørende vægt på det tidsmæssige perspektiv i sagen.

Som det fremgår af bilag C har Lærerstandens Brandforsikring indhentet kalds- og celledata hos [klagerens] teleselskab, der bekræfter, at [klageren] befandt sig [i storcenteret] fra kl. 10:58 til 16:09. Samtidig hermed er der videoovervågning, der viser, at bilen kl. 13:51 kørte fra [storcenterets] parkeringsplads. Det er derfor usandsynligt, at [klageren] selv skulle have kørt bilen, og allerede af den grund kan det lægges til grund, at bilen blev stjålet.

I forbindelse med straffesagen mod [klageren], udtalte en repræsentant fra [producent] også, at en [klagerens bilmærke og model] kan hackes på under 1 minut, ved at en tyv kopierer bilens data. Dertil kommer, at [klageren] tidligere har fået oplyst af vagten fra [storcenteret], at der er videoovervågning, der viser, at en person er på vej til hans bil med en computerlignende genstand. Det tidsmæssige forløb er opstillet af Lærerstandens Brandforsikring uden at fremlægge nærmere dokumentation for de angivne tidspunkter, herunder fremlagde Lærerstandens Brandforsikring i forbindelse med straffesagen materiale, der relaterer sig til en [bilmærke og model] og ikke en

[klagerens bilmærke og model] (som i nærværende tilfælde). Da der ikke er fremlagt sådan dokumentation, kan Ankenævnet ikke uden videre lægge tidspunkterne til grund.

Dette skal også ses i lyset af, at der er uoverensstemmelser i det tidsforløb, som Lærerstandens Brandforsikring lægger til grund. Kalds- og celledata viser, at [klageren] var [i storcenteret] fra kl. 10:58, hvorimod oplysningerne for nøgle 2 viser, at sidste køretidspunkt var 10:18. Der er således 40 minutters forskel på kalds- og celledata i forhold til de udokumenterede oplysninger vedrørende nøgle 2.

Kalds- og celledata skal tillægges større bevismæssig vægt, da kalds- og celledata fungerer uafhængigt af udefrakommende informationer og generelt anvendes som anerkendt bevismateriale, hvorimod informationen fra nøglerne er afhængig af bilens ur mv. Det bestrides, at [klageren] har talt med Lærerstandens Brandforsikring om, hvorvidt bilens ur gik korrekt. Dertil kommer, at [klageren] var sammen med 3 andre personer, der har bekræftet hans tilstedeværelse [i storcenteret] i det tidsrum, som er angivet af kalds- og celledataen.

Det vil med andre ord sige, at det ikke var [klageren] der fremkaldte forsikringsbegivenheden (tyveri), hvorfor han kan opretholde et krav mod Lærerstandens Brandforsikring, jf. forsikringsaftalelovens § 18.

At der var tale om reelt tyveri, underbygges også af, at der var en del værdigenstande i bilen, da den blev stjålet, herunder nogle maskiner og udstyr til en værdi af kr. 18.706,25 og derudover 2 autostole af mærket Römer (værdi ca. kr. 3.500,00 pr. stk., 2 par solbriller, [klagerens] ægtefælles taske med diverse indhold, noget børnetøj og legetøj samt 1 stk. iPad. Værdigenstandene var væk, da bilen blev brændt og er ikke dukket op sidenhen.

I retspraksis omkring tyveri af biler, foretages en vurdering af bl.a. bilens alder og stand, forsikringstagers økonomi samt om bilen efterfølgende er fundet igen, jf. bl.a. U. 2016.3075 V.

I nærværende tilfælde er der tale om en nyere [bilmærke og model], der fremstod i god stand uden forestående reparationer mv., og [klagerens] økonomi var/og er god, hvorfor der ikke var et incitament for ham til at brande bilen.

Derudover blev bilen efterfølgende fundet udbrændt, og Lærerstandens Brandforsikring anerkender i deres svar af 15. januar 2021, 'At vores medlems bil er brændt på et tidspunkt, hvor den ikke var i vores medlems besiddelse [...]'. Hermed bekræfter Lærerstandens Brandforsikring, at bilen må være blevet stjålet (eftersom den ikke var i [klagerens] besiddelse), og at den er udbrændt under omstændigheder, der ikke kan tillægges [klageren]. På baggrund af ovenstående kan det lægges til grund, at der blev sat ild til [klagerens] bil, da den ikke var i hans besiddelse, og at bilen udbrændte.

På den baggrund fastholdes det, at der som udgangspunkt er tale om en begivenhed, der er omfattet af pkt. 4 i afsnit 3 i forsikringsbetingelser (bilag 2).

Ad om forsikringstageren har fremkaldt forsikringsbegivenheden forsætligt eller ved grov uagtsomhed

Spørgsmålet er herefter, hvorvidt bilen udbrændte under omstændigheder, der er omfattet af pkt. 5 i forsikringsbetingelserne – konkret hvorvidt der er tale om en begivenhed omfattet af pkt. 5 litra g i bilag 2 (skader forvoldt med forsæt eller ved grov uagtsomhed).

Det gøres gældende, at dette ikke er tilfældet, da [klageren] er uden forbindelse med den indtrufne skade. Det følger også direkte af afgørelsen i straffesagen, at [klageren] ikke var årsag til eller involveret i, at bilen samt de effekter, der var i bilen brændte. Det fremgår bl.a. af afgørelsen, at 'Begrundelsen for min afgørelse er, at jeg ikke forventer, at De [klageren] vil blive fundet skyldig i brandstiftelse med henblik på forsikringsbedrageri.

Som anført ovenfor, er parterne enige om, at bilen ikke udbrændte, mens den var i [klagerens] besiddelse, hvorfor der som udgangspunkt er tale om en forsikringsbegivenhed, der er omfattet af forsikringens dækningsomfang.

Det er herefter Lærerstandens Brandforsikring, der skal bevise, at skaden opstod som en følge af et forhold omfattet af pkt. 5 litra g i bilag 2 (forsæt eller grov uagtsomhed), jf. U 2015.3943 H. Idet Lærerstandens Brandforsikring ikke har ønsket at udtale sig herom, har de ikke løftet bevisbyrden for, at der er tale om en skade, som [klageren] har fremkaldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed.

Ad forældelse

Det bestrides, at sagen er forældet. [Klageren] modtog den seneste afgørelse fra Lærerstandens Brandforsikring den 23. april 2020 (bilag 1), hvor Lærerstandens Brandforsikring behandlede sagen på ny med de informationer, der var kommet i forbindelse med straffesagen, og vurderede hvorvidt de nye informationer kunne føre til en ændring af deres tidligere afgørelse af den 9. november 2016.

Efter deres behandling af de nye oplysninger, meddelte Lærerstandens Brandforsikring den 23. april 2020, at 'På baggrund af ovenstående skal vi således fastholde vores afslag på dækning.' Det følger bl.a. af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, at forældelse indtræder ' [...] tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvis afviser kravet.'

At der er tale om en ny afgørelse fra Lærerstandens Brandforsikring understøttes også af, at de i deres afgørelse redegør nærmere for, hvordan [klageren] kan klage over afgørelsen ved at '[...] rette henvendelser til Ankenævnet for Forsikring.'

Idet Lærerstandens Brandforsikring behandler sagen på ny og træffer en ny afgørelse, skal forældelsesfristen regnes fra den seneste afgørelse – det vil sige den 23. april 2020. Det følger herefter af forældelseslovens § 3, stk. 1 og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, at sagen ikke er forældet."

Selskabet har i brev af 2/3 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Det fremgår af indlægget, at idet kalds- og celledata bekræfter, at vores (tidligere) medlem be fandt sig på [storcenter] fra kl. 10.58 til kl. 16.09, og idet videoovervågning fra [storcenter] viser, at bilen forlod [storcenter] kl. 13.51, er det usandsynligt, at vores medlem selv førte bilen fra [storcenter] til [skov], hvor bilen brændte, og at det således må lægges til grund, at bilen blev stjålet.

Vi har i vores svar til nævnet af 15. januar 2021 allerede argumenteret for, at den videosekvens, der henvises til, ikke kan være af vores medlems bil, idet det ikke lader sig gøre, at bilen forlod [storcenteret] kl. 13.51 og stod i brand i [skov] ca. kl. 14.10. Videosekvensen må således være af en anden bil end den i sagen omhandlede.

Det er vores medlem og dennes advokat, der har bevisbyrden for, at vores medlems bil blev stjålet/borttaget mod vores medlems vilje og samtykke. At vores medlems mobiltelefon befandt sig [i storcenteret] hele dagen beviser ikke, at vores medlem ikke var vidende om, at hans bil blev kørt fra [storcenteret]. Sidstnævnte skal særligt ses i det lys, at vores medlem på anmeldelsestidspunktet var i besiddelse af en nøgle, som havde ført bilen efter det tidspunkt, hvor vores medlem angiveligt sidst skulle have set bilen. Således påstår vores medlem, at han sidst så bilen kl. 10.45, mens han på anmeldelsestidspunktet var i besiddelse af en nøgle, som havde ført bilen kl. 13.37. Vi mangler stadig en plausibel forklaring på, hvordan dette paradoks hænger sammen.

Det anføres videre, at vi ikke har fremlagt dokumentation for de angivne tidspunkter. Vi har svært ved at se, hvad det er for en dokumentation, vores medlems advokat efterspørger. Både vi og vores medlems advokat er i besiddelse af selve udlæsningsdata fra nøglerne, ligesom vi begge er i besiddelse af kalds- og celledata, og vi er ikke bekendte med, at der skulle foreligge uenigheder om validiteten af disse data. Hvad der er blevet fremlagt under straffesagen er ikke relevant i denne forsikringsretlige tvist for Ankenævnet, og hvad vores medlems advokat specifikt har til hensigt med denne henvisning hører vi gerne uddybet, såfremt der ønskes yderligere forklaring eller uddybning af det af os anførte. At der skulle være uoverensstemmelser mellem data fra nøgleudlæsningen og kalds- og celledata fra teleselskabet er vi uenige. Tværtimod er der utrolig god sammenhæng i data.

Som nævnt i vores brev til nævnet af 15. januar 2021, stammer klokkeslættene i de udlæste nøgledata fra bilens kombiinstrument, der har satellitur og som altså stilles via satellit. Data logges i nøglen for hver 20 km bilen kører, hvilket betyder, at bilen således kan køre op til 20 km uden at 'logge' ny data i nøglen. Med en tidsstempling i nøglen kl. 10.18 kan bilen således have kørt op til 20 km efter kl. 10.18, uden at dette har medført en ny registrering af klokkeslæt og kilometers-tand i nøglen. Hertil kommer, at selvom kalds- og celledata siger, at vores medlem først var [i storcenteret] kl. 10.58, så beviser det billede af vores medlems bil, som vores medlem og/eller dennes kone tog i forbindelse med parkeringen [i storcenteret] – vedlagt som bilag F – at vores medlem og hans kone var [i storcenteret] allerede kl. 10.45, eller endda lidt før, da bilen allerede holdt parkeret på dette tidspunkt.

Vi er således uenige i, at der er nogen uoverensstemmelser i det af os anførte tidsforløb. Tværtimod mener vi, at det beviser, at bilens ur gik korrekt i forhold til de kalds- og celledata, som vores medlems advokat anfører skal tillægges større bevismæssig vægt. For så vidt angår brandtidspunktet, fremgår dette af rapporter og data fra politiet, som af hensyn til begrænsning af udveksling af persondata ikke fremlægges, medmindre nævnet eller vores medlems advokat måtte ønske det.

Med ovenstående in mente må det kunne lægges til grund, at de data, der er 'logget' på den anden nøgle (nøgle nr. 1) – data der dokumenterer, at nøglen blev anvendt til at føre bilen kl. 13.37

– er valide, idet det ovenfor anførte netop dokumenterer, at bilens satellitur gik korrekt og stemmer overens med kalds- og celledata.

Vi må igen anmode vores medlem og dennes advokat om at forklare, hvordan vores medlem kunne være i besiddelse af en nøgle, der førte bilen kl. 13.37, når vores medlem angiveligt ikke skulle have set bilen efter kl. 10.45.

For så vidt angår vores medlems advokats anbringende om, at vores medlem skulle være blevet oplyst af en vagt fra [storcenter], at der er videoovervågning, der viser, at en person er på vej til vores medlems bil med 'en computerlignende genstand', er dette en helt ny oplysning. Det er vores klare opfattelse, at denne henkastede oplysning ingen bevismæssig værdi har i relation til nærværende sag.

Det undrer således, at vores medlem først på dette tidspunkt i sagen påstår, at en vagt [i storcenteret] angiveligt skulle have set en person med 'en computerlignende genstand' gå i retning af vores medlems bil. Såfremt vagten fandt det mistænkeligt, at en mand gik med 'en computerlignende genstand', havde det vel været nærliggende at vagten havde reageret og at vores medlem i øvrigt havde fremført disse (nye) oplysninger på et tidligere tidspunkt. Det er også med nogen undren, at en vagt har kunnet konkludere, at en mand var på vej mod netop vores medlems bil. Det forhold, at en tilfældig person har gået med en computer [i storcenteret] den dag, hvor vores medlems bil brændte, er efter vores opfattelse uden betydning for sagen. Endelig skal vi bemærke, at vi har vanskeligt ved at se interessen for en tyv i at stjæle en bil blot for at køre den direkte til en skov i [by] og sætte ild til den.

I relation til forældelse er det ikke korrekt, at vi 'behandlede sagen på ny med de informationer, der var kommet i forbindelse med straffesagen og vurderede hvorvidt de nye informationer kunne føre til en ændring af [vores] tidligere afgørelse af den 9. november 2016'.

Sagen blev anmeldt i oktober 2016 og vi afviste kravet i november 2016. Jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, forældede sagen således i efteråret 2019. Det forhold, at vi i april 2020 besvarede vores medlems advokats henvendelse og anførte, at straffedommen ikke ændrede vores afgørelse, kan ikke føre til, at sagen ikke fortsat er forældet. Vi henviser til nævnets kendelse nummer 95.541, hvor nævnet udtalte:

'Den omstændighed, at selskabet — efter klagerens anmodning om genbehandling den 2/7 2019 — fastholdt afvisningen af at udbetale erstatning ved brev af 30/7 2019 på et i det væsentlige samme grundlag som afvisningen den 13/6 2019, ikke kan føre til, at forældelsesfristen løber fra et senere tidspunkt end den 13/6 2019. Nævnet bemærker herved, at Højesterets dom, trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2019 side 1083, vedrører den noget anderledes situation, hvor selskabet har påtaget sig en revurdering af sagen og har indhentet yderligere oplysninger til brug herfor.'

Vores meget klare holdning til sagen har ligget fast siden vores afgørelse af 9. november 2016 og kunne ikke ændres af oplysningen om, at medlemmet er frifundet i straffesagen. Dette har vi kort og præcist meddelt medlemmets advokat i april 2020, hvilket naturligvis ikke fører til en udvidelse af forældelsesfristen. I så fald kunne en sikret gang på gang henvende sig til selskabet med oplysninger og bemærkninger til sagen, hvilke henvendelser selskabet som følge af almindelig god skik må besvare, hvorved der aldrig ville indtræde forældelse.

For så vidt angår bemærkningerne om klagevejledning skal vi understrege, at vi er forpligtede til at give denne klagevejledning, uanset om sagen efter vores opfattelse er forældet eller ej. Et forsikringsselskab er ikke berettiget til at undlade at give klagevejledning i sager, hvor selskabet vurderer, at den sikrede ikke har et berettiget krav f.eks. på grund af forældelse. I så fald skulle vi jo aldrig give klagevejledning, da vi naturligvis kun afviser dækning, hvor vi netop mener, at et krav ikke er berettiget. Vi har således vanskeligt ved at forstå advokatens bemærkninger herom."

Klagerens advokat har i brev af 22/3 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Indledningsvis bemærkes det, at [klageren] ikke er i besiddelse af henholdsvis videoen fra [storcenteret] eller data fra nøglerne. Derudover har den beskikkede advokat, der repræsenterede [klageren] under straffesagen makuleret dette i overensstemmelse med reglerne herfor.

Ad dækningsberettiget forsikringsbegivenhed

Lærerstandens Brandforsikring er efter det for [klageren] oplyste i besiddelse af videosekvensen, der viser, at [klagerens] bil forlader [storcenteret] kl. 13:51. Lærerstandens Brandforsikring opfordres til at fremlægge videosekvensen.

[Klageren] har alene modtaget enkelte skærmprents fra videosekvensen fra vagten [i storcenteret].

Skærmprentsene fremlægges som bilag 2. Vagten bekræftede overfor [klageren], at det var hans bil, der var på videoen.

Det bestrides som udokumenteret, at [klageren] var vidende om, at hans bil blev stjålet fra [storcenteret]. Der er ikke grundlag for et sådan synspunkt og [klageren] var uden indflydelse på, at bilen blev stjålet og efterfølgende brændt.

[Klageren] deltog i ... [i storcenteret] med et vennepar. Som bilag 3 fremlægges en kvittering fra en parrenes middag [i storcenteret], som blev betalt kl. 15:10. Hvis Lærerstandens Brandforsikring bestrider, at [klageren] har befundet sig [i storcenteret] med et vennepar, mens bilen blev stjålet, vil [klageren] indhente en erklæring fra venneparret for yderligere at bekræfte hans tilstedeværelse [i storcenteret].

Det bestrides som udokumenteret, at én nøgle, som skulle være i [klagerens] besiddelse, blev anvendt i forbindelse med at bilen forlod [storcenteret].

Lærerstandens Brandforsikring påstår - uden at fremlægge nærmere dokumentation herfor - at [klageren] havde en aktiv rolle i forbindelse med bilens forsvinden og den efterfølgende brand. Lærerstandens Brandforsikrings påstand er udokumenteret hvortil bemærkes, at selskabet i forbindelse med straffesagen mod [klageren], hvor han blev frifundet, fremlagde materiale, der relaterede sig til en [bilmærke og model] og ikke en [klagerens bilmærke og model] (hvilket var mærket på den ..., som sagen omhandler).

Ankenævnet kan ikke lægge Lærerstandens Brandforsikrings påstand om forløbet til grund. Derimod har [klageren] fremlagt dokumentation for, at han den pågældende dag har befundet sig [i storcenteret], og at bilen er kørt fra [storcenteret] uden [klagerens] medvirken. Dertil kommer, at Lærerstandens Brandforsikring i deres svar af 2. marts 2021 anerkender, at [klageren] befandt sig [i storcenteret] hele dagen.

Lærerstandens Brandforsikring anmoder i den forbindelse om, at [klageren] beviser, at han '[...] ikke var vidende om, at hans bil blev kørt fra [storcenteret].' Lærerstandens Brandforsikrings anmodning er udtryk for en forkert tilgang til sagen, idet det ikke er [klageren], der skal bevise, at han ikke var vidende om, at hans bil blev kørt fra [storcenteret].', men derimod Lærerstandens Brandforsikring, der skal bevise, at han var vidende om, at hans bil blev kørt fra [storcenteret].

Det bemærkes i tillæg hertil, at [klageren] har fremlagt kvitteringer etc., der dokumenterer/underbygger, at han var [i storcenteret], da bilen forsvandt, hvilket beviser, at han ikke var fører af bilen, da den forsvandt og derved heller ikke havde indflydelse på dette forhold.

Det kan alene være Lærerstandens Brandforsikring, der skal løfte bevisbyrden for, at [klageren] var vidende om, at hans bil blev kørt fra [storcenteret].

Retten i ... lagde i forbindelse med straffesagen vægt på, at [klageren] ikke har et økonomisk incitament til at stjæle bilen for derved at besvige forsikringen.

Retten udtalte, at 'Der er ikke i sagen fremlagt oplysninger om, at tiltalte [klageren] havde økonomiske problemer af nævneværdig grad. Det må lægges til grund, at bilen var finansieret med et ejendomsforbehold gennem [pengeinstitut]. En eventuel forsikringssum for bilen skulle derfor i det væsentlige udbetales hertil, hvorved bemærkes, at bilen efter det oplyste var købt ca. 6 måneder forinden. Det økonomiske udbytte ved at få udbetalt forsikringssummen må derfor antages at have været begrænset.'

Derudover lagde retten i ... også vægt på, at data fra bilens nøgler ikke kunne tillægges vægt.

Retten udtalte, at 'Der foreligger ikke en uafhængig politimæssig efterforskning af nøglernes data eller en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig. Mulige fejlkilder og muligheder for misbrug af systemet er derfor ikke belyst i sagen.'

Anklagemyndigheden ankede ikke afgørelsen i straffesagen mod [klageren], hvilket kun kan skyldes, at Anklagemyndigheden ikke fandt, at der var grund til at antage, at [klageren] havde en aktiv rolle i forhold til bilens forsvinden og efterfølgende brand.

Ad forældelse

Det bestrides, at sagen er forældet.

[Klageren] modtog den seneste afgørelse fra Lærerstandens Brandforsikring den 23. april 2020 (bilag 1), i denne afgørelse skulle Lærerstandens Brandforsikring inddrage nye oplysninger samt de oplysninger, der var fremkommet i forbindelse med domstolsprøvelsen.

Lærerstandens Brandforsikring henviser til kendelse nummer 95.541, hvor Ankenævnet udtalte: 'Den omstændighed, at selskabet — efter klagerens anmodning om genbehandling den 2/7 2019 — fastholdt afvisningen af at udbetale erstatning ved brev af 30/7 2019 på et i det væsentlige samme grundlag som afvisningen den 13/6 2019, ikke kan føre til, at forældelsesfristen løber fra et senere tidspunkt end den 13/6 2019. Nævnet bemærker herved, at Højesterets dom, trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2019 side 1083, vedrører den noget anderledes situation, hvor selskabet har påtaget sig en revurdering af sagen og har indhentet yderligere oplysninger til brug herfor.'

I nærværende sag er der fremkommet nye og yderligere oplysninger i sagen, og der har været en domstolsprøvelse, hvorfor Lærerstandens Brandforsikring ikke har kunnet henholde sig til et 'væsentligt samme grundlag'.

Dertil kommer, at det må anses for almindeligt, at et forsikringsselskab skal revurdere sagen i lyset af en domstolsprøvelse i en lignende sag, særligt når domstolsprøvelsen går imod forsikringsselskabets tidligere afgørelse i forsikringssagen.

Derudover vil det være en uhensigtsmæssig retstilstand, hvis nye oplysninger og en domstolsprøvelse ikke kan medføre en revurdering af sagen med den konsekvens, at forældelsen udvides, da det således ikke i praksis vil være muligt at udvide forældelsen."

Selskabet har i brev af 13/4 2021 til nævnet bl.a. anført:

"LB Forsikring er ikke længere i besiddelse af den 4,5 år gamle videosekvens (optaget [i storcenteret] den 15. oktober 2016). De fremsendte skærmpoints af videosekvensen viser, at en hvid bil – formentlig en [bilmærke] – forlader [storcenteret] kl. 13.51, altså ca. 20 min før vores tidligere medlems bil stod i brand nær [by].

Som tidligere anført må vi således konkludere, at videosekvensen af den hvide bil, som der henvises til, ikke er af vores tidligere medlems bil.

Som tidligere nævnt fremsendte vores tidligere medlem på anmodning nøglerne til bilen til os. Data fra disse blev udlæst, og det fremgår, jf. også bilag G, at nøglernes seneste anvendelsestidspunkt var hhv. kl. 10.18 og kl. 13.37, hvor hver nøgle senest har fået logget data. Bemærk, som også tidligere anført, at bilen kan have kørt op til 20 km efter det senest loggede anvendelsestidspunkt. Idet vores tidligere medlem på anmeldelsestidspunktet var i besiddelse af en nøgle, der førte bilen kl. 13.37 – altså ca. 30 min før politiet modtog anmeldelse om, at bilen stod i brand nær [by] – kan vores tidligere medlem meget vanskeligt ikke have været vidende om, at bilen blev ført af en anden end ham selv på det pågældende tidspunkt. Vi skal på ny opfordre vores tidligere medlem til at forklare, hvordan han kunne være i besiddelse af en nøgle, der førte bilen kl. 13.37, når han til os nu adskillige gange har oplyst, at han sidst så bilen da han forlod den kl. 10.45 [i storcenteret].

I relation til det af advokaten fremførte omkring rettens udtalelse i straffesagen, har vi følgende bemærkninger:

Som tidligere nævnt er det vores opfattelse, at frifindelsen i den konkrete straffesag skal ses i sammenhæng med politiets manglende indhentelse af en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig, således at der efter rettens opfattelse ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tillægge bilproducentens oplysninger afgørende vægt i relation til domsfældelse med det meget strenge beviskrav, der gælder i en straffesag, jf. også vores indlæg til nævnet af 15. januar 2021. At retten fandt, at der ikke var tilstrækkeligt bevis til domsfældelse, er ikke ensbetydende med, at vores tidligere medlem har ret til forsikringsdækning. På baggrund af vores undersøgelse og indhentelse af oplysninger om, hvordan data logges i den pågældende bils nøgler mv., er bevisbyrden for, at det

påståede tyveri ikke er sket som anmeldt, løftet, og således må vi også afvise at udbetale erstatning for bilen.

At retten desuden lagde vægt på, at vores tidligere medlem ikke umiddelbart havde noget økonomisk incitament til at besvige forsikringsselskabet, er heller ikke et argument for, at der skal udbetales forsikringsdækning. Vi kan som tidligere nævnt anføre over for ovennævnte, at vi har svært ved at se interessen for en tyv i at stjæle en bil for at køre den direkte til en skov nær [by] for at sætte ild til den.

At der er afgørende forskel på en strafferetlig og en forsikringsretlig vurdering af samme faktum illustreres med al tydelighed af 'lillefingersagen', jf. UfR 2020.295V, hvor Vestre Landsret fandt, at der ikke var ret til erstatning grundet forsæt, mens straffesagen grundet de strafferetlige beviskrav faldt ud til frifindelse i byretten, og anklagemyndigheden har valgt ikke at anke sagen.

Forældelsesspørgsmålet

I relation til forældelsesspørgsmålet er vi uenige i, at vores besvarelse af henvendelsen i april 2020 ikke byggede på det 'i det væsentlige samme grundlag' som vores afgørelse af november 2016. Den forsikringsretlige bedømmelse af sagen, herunder de relevante oplysninger i den, har således været uændret siden november 2016, og vi indhentede ikke yderligere oplysninger i sagen til vurdering af henvendelsen i april 2020. At retten nåede frem til, at vores tidligere medlem ikke kunne ifalde straf efter straffelovens bestemmelser, har intet med vores forsikringsretlige bedømmelse af sagen at gøre.

Vores tidligere medlems advokat har videre anført:

'I nærværende sag er der fremkommet nye og yderligere oplysninger i sagen, og der har været en domstolsprøvelse, hvorfor Lærerstandens Brandforsikring ikke har kunnet henholde sig til et 'væsentligt samme grundlag'.

Dertil kommer, at det må anses for almindeligt, at et forsikringsselskab skal revurdere sagen i lyset af en domstolsprøvelse i en lignende sag, særligt når domstolsprøvelsen går imod forsikringsselskabets tidligere afgørelse i forsikringssagen.

Derudover vil det være en uhensigtsmæssig retstilstand, hvis nye oplysninger og en domstolsprøvelse ikke kan medføre en revurdering af sagen med den konsekvens, at forældelsen udvides, da det således ikke i praksis vil være muligt at udvide forældelsen.'

Til ovenstående har vi følgende bemærkninger, idet vi på det kraftigste må henlede opmærksomheden på, at vores tidligere medlems advokat sammenblander det civilretlige med det strafferetlige:

1. Der er siden november 2016 ikke fremkommet nye og yderligere oplysninger i sagen udover rettens udtalelse vedr. den strafferetlige bedømmelse af vores medlems eventuelle besvigelser af forsikringsselskabet. Domstolsprøvelsen har alene vedrørt den strafferetlige bedømmelse og ikke en vurdering af forsikringsselskabets ret til at afvise dækning af bilen. Grundlaget for vores vurdering af det forsikringsretlige dækningsspørgsmål var pr. april 2020 således i det væsentlige det samme som i november 2016.

2. Vores tidligere medlem har haft rig mulighed for at indbringe den forsikringsretlige tvist vedr. vores afvisning af at dække hans bil for både nævnet og for domstolene. Forældelse vedr. dette dækningsspørgsmål udskydes ikke af, at vores medlem strafferetligt blev tiltalt for at have besvæget forsikringsselskabet.

Der er således intet uhensigtsmæssigt ved den nuværende retstilstand, hvorefter en forsikringsretlig tvist i udgangspunktet forældes 3 år efter forsikringsbegivenhedens indtræden, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, såfremt der ikke gøres nogen indsigelser mod forsikringsselskabets afgørelse inden for fristen, hvilket er tilfældet i denne sag."

Til dette har klagerens advokat fremsendt brev af 20/5 2021, hvori det bl.a. er anført:

"Ad dækningsberettiget forsikringsbegivenhed og om forsikringstageren har fremkaldt forsikringsbegivenheden forsætligt eller ved grov uagtsomhed

Vagten [i storcenteret] har overfor [klageren] bekræftet, at det var [klagerens] bil, der var på videoen og som ses af skærmpointsene (bilag 2), hvilket er baggrunden for, at vagten har sendt skærmpointsene til [klageren].

Det fremstår usandsynligt, dels at vagten er berettiget til at sende skærmpoints af andres biler til [klageren] og dels, at LB Forsikring ikke længere skulle være i besiddelse af videosekvensen, når de fortsat er i besiddelse af nøgledata.

Nøgledata er ikke pålideligt, hvilket også blev forklaret af eksperten fra [producent] under retssagen i Eksperten forklarede, at nøgledata nemt kan hackes i forbindelse med, at tredjemand stjæler bilen, jf. bl.a. også de som bilag 4-6 fremlagte artikler. Upålideligheden af nøgledataen var baggrunden for, at retten i ... vurderede, at der ikke kunne lægges vægt på nøgledata.

LB Forsikring anerkender i deres indlæg af 13. april 2021, at bilen ikke er ført af [klageren] og ikke er udbrændt, mens den var i [klagerens] besiddelse. På den baggrund fastholdes det, at der som udgangspunkt er tale om en begivenhed, der er omfattet af pkt. 4 i afsnit 3 i forsikringsbetingelser (bilag 2).

Det er herefter LB Forsikring, der skal bevise, at skaden opstod som en følge af et forhold omfattet af pkt. 5 litra g i bilag 2 (forsæt eller grov uagtsomhed).

LB Forsikring har alene henvist til, at [klageren] skulle have været i besiddelse af den nøgle, der er fremlagt nøgledata for i bilag G. Det bestrides dog fortsat, at [klageren] var i besiddelse af nøglen.

Idet LB Forsikring ikke har fremlagt nærmere dokumentation for hvordan skaden skulle være fremkaldt ved forsæt eller grov uagtsomhed fra [klagerens] side, har LB Forsikring ikke løftet bevisbyrden for, at der er tale om en skade omfattet af pkt. 5 litra g (bilag 2).

Ad forældelse

Det er almindeligt, at et forsikringsselskab skal revurdere sagen i lyst af en domstolsprøvelse i en lignende sag, når der fremkommer nye oplysninger under sagen, og domstolsprøvelsen går imod forsikringsselskabets tidligere afgørelse i forsikringssagen. Grundlaget for forsikringsselskabets afgørelse er et ganske andet.

Der er under straffesagen fremkommet nye oplysninger af betydning for LB Forsikrings bedømmelsen af kravet, herunder særligt fejkilder ifm. nøgledata. Derfor genoptog LB Forsikring behandlingen af sagen til en ny realitetsbedømmelse af de nye oplysninger.

Dette understøttes af, at LB Forsikring inddrager straffesagen i deres afgørelse af 23. april 2020, og vurderer, om den kan begrunde en ændring af deres afgørelse. Bl.a. anføres følgende: 'Din klient er efterfølgende blevet frifundet i forbindelse med straffesagen. Den frifindende dom giver os imidlertid ikke anledning til at ændre vores afgørelse. [...] Endelig er der vores opfattelse, at frifindelsen i den konkrete straffesag skal ses i sammenhæng med politiets manglende indhentelse af en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig, således at der efter rettens opfattelse ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tillægge bilproducentens oplysninger afgørende vægt i relation til domsfældelse [...]'

LB Forsikring understøtter deres afgørelse af 23. april 2020 med henvisning til retspraksis og litteraturen, hvilket understøtter, at LB Forsikring indgående har undersøgt og behandlet sagen på ny. Derudover afslutter LB Forsikring med: 'På baggrund af ovenstående skal vi således fastholde vores afslag på dækning', hvilket underbygger, at LB Forsikring har behandlet sagen på ny og på baggrund heraf, fastholdes afslaget.

Hvis LB Forsikring ikke mente, at der var grundlag for at behandle sagen på ny, var LB Forsikring ikke kommet med en så dybdegående vurdering af de nye oplysninger i sagen, men kunne og burde have anført, at de ikke fandt grundlag for at behandle sagen på ny, idet der ikke var fremkommet nye oplysninger i sagen. Ved ikke at gøre dette, har LB Forsikring behandlet sagen på ny, og det følger herefter af forældelseslovens § 3, stk. 1 og forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, at sagen ikke er forældet."

Hertil har selskabet i brev af 8/6 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Det anføres nu, at vagten [i storcenteret] over for vores tidligere medlem har bekræftet, at det er vores tidligere medlems bil, der forlader [storcenteret] på de fremlagte fotos. Vi må heroverfor på ny henvise til, at det er faktum, at billederne er optaget kl. 13.51, og at det ligeledes er faktum, at bilen stod i brand kl. 14.10 i [by], hvorfor det faktisk ikke kan være vores tidligere medlems bil, der er afbilledet. At vagten [i storcenteret] har udtalt sig om, at billederne er af vores tidligere medlems bil, når det faktisk ikke kan lade sig gøre, ændrer ikke herpå.

Vi er uenige med vores tidligere medlems advokat i, at udlæste nøgledata, jf. bilag G, ikke er pålidelige. Der lægges i vid udstrækning vægt på udlæste nøgledata i nævnets praksis, se således ankenævnskendelse nr. 94.581, 94.586, 95.576 og 94.755, som vedlægges som bilag H-K. Vi må i tillæg hertil påpege, at retten i ... lagde vægt på, at der ikke forelå en uafhængig politimæssig efterforskning af nøglernes data eller en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig.

Dette er ikke ensbetydende med, at retten mente, at nøgledata var upålidelige. Det er derimod udtryk for, at retten – idet mulige fejkilder og muligheder for misbrug af systemet ikke var belyst tilstrækkeligt i sagen – ikke fandt det nødvendige grundlag for, efter en strafferetlig bedømmelse, at finde vores tidligere medlem skyldig.

Derimod er det korrekt, at der er set eksempler på, at signalet som en nøgle udsender kan forlænges, hvilket er den situation, som de tre artikler der henvises til, omhandler. Således er det kendt, at tyve kan være i besiddelse af udstyr, hvorved de – når de er inden for en afstand af 8-10 meter af en nøgle – kan 'suge' signalet til en enhed, som sender det videre til en anden enhed, som befinder sig hos en medgerningsmand ved bilen, hvorved bilen kan låses op og efterfølgende startes. I denne sag er det imidlertid ikke ovennævnte, der har været tilfældet. I denne sag har vores tidligere medlem fremsendt 2 nøgler, hvoraf den ene angiveligt skulle have ligget på vores tidligere medlems bopæl den pågældende dag. Såfremt dette skulle have været tilfældet, må vi forstå vores tidligere medlems advokats indlæg således, at det anføres, at en tyv skulle være kørt hjem til vores medlems bopæl for ved en for os ukendt metode at have lagret falske data om nøglens anvendelse i den nøgle, som vi ifølge de udlæste data kan se har ført bilen den pågældende dag kl. 13.37.

Vi anser det for værende endog meget usandsynligt, at en eventuel tyv skulle ulejlige sig med at lægge så præcise data ned på den nøgle, som vores tidligere medlem har oplyst lå på bopælen, og det rejser en lang række af spørgsmål om, hvordan det overhovedet skulle kunne lade sig gøre, og hvad formålet med dette skulle være.

Vi må således endnu en gang konstatere, at vores tidligere medlem og dennes advokat endnu ikke har kunne forklare, hvorfor og hvordan vores tidligere medlem var i besiddelse af en nøgle, som har ført bilen efter, at den angiveligt blev set sidste gang kl. 10.45 på [storcenteret]. Et generelt argument om at nøgledata ikke er valide eller pålidelige må tilsidesættes som udokumenteret.

Forældelse

I relation til forældelsesspørgsmålet har vi i vores tidligere indlæg anført vores argumenter for, hvorfor sagen er forældet. Vi fastholder at sagen er forældet og henviser i det hele til vores tidligere indlæg til nævnet."

Heroverfor har klagerens advokat i brev af 12/7 2021 til nævnet bl.a. anført:

"Hvis LB Forsikring ønskede at lægge afgørende vægt på nøgledataen, burde de have indhentet en uafhængig teknisk sagkyndigs vurdering heraf, særligt henset til at data fra nøglerne ikke er i overensstemmelse med det uafhængige billedmateriale fra [storcenteret] samt vidneforklaringer i sagen. Det gøres videre gældende, at sammenhængende billedmateriale samt vidneforklaringer vejer tungere i den bevismæssige vurdering end uprøvet data fra et sæt nøgler.

Derudover gøres det gældende, at tyve kan manipulere med nøgledata, som LB Forsikring også anfører i deres indlæg af 8. juni 2021.

Det er ikke tilstrækkeligt for LB Forsikring at henvise til at Ankenævnet i andre afgørelser har lagt vægt på nøgledata, når der i de pågældende sager (bilag H-K) ikke var grundlag for at betvivle nøgledataene, som der er i nærværende sag."

Selskabet har herefter i brev af 28/7 2021 til nævnet bl.a. anført:

Ankenævnet for Forsikring

17.

96318

"Vores tidligere medlems advokat har trods gentagne opfordringer ikke ført bevis for, at de udlæste og fremlagte nøgledata ikke er valide. Der er alene henvist til, at nøgledataene ikke udgjorde tilstrækkeligt grundlag for at kende vores tidligere medlem skyldig efter en strafferetlig bedømmelse.

Sagen for nævnet skal undergå en civilretlig bedømmelse, hvor vores tidligere medlem skal modbevise nøgledataenes validitet, hvis ikke de skal kunne lægges uprøvet til grund.

Vi skal i denne forbindelse på det kraftigste tage afstand fra advokatens seneste bemærkning om, at LB Forsikring selv har anført, at tyve kan manipulere med nøgledata. Det har vi aldrig anført. Vi har i indlæg af 8. juni 2021 alene anført, at vi er bekendte med, at tyve kan 'suge' signalet fra en nøgle og derved stjele bilen, men en sådan manøvre vil aldrig efterlade nøgledata som de fremførte i nøglen, idet disse kun lagres, når nøglen anvendes i bilen."

Klagerens advokat har i brev af 16/8 2021 bl.a. anført:

"LB Forsikring har ikke ved blot at henvise til nøgledata løftet bevisbyrden for, at [klageren] skulle have overdraget nøglerne til bilen for at denne skulle køre væk og udbrændes. Dette understøttes også af, at [klageren] ikke havde noget incitament for at gøre dette, idet [klageren] har lidt et stort tab i forbindelse med udbrændingen af bilen, og at det ikke var [klageren] der stod til at få udbetalt en eventuel erstatning fra LB Forsikring."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen, hvoraf nogle gengives nedenfor. Af skadesanmeldelsen fremgår bl.a.:

"Tyveri

Skadedato: 16.10.2016

Tid: 13:51

...

Hvem var sidst fører af køretøjet? Forsikringstager [klageren]

...

Hvor skete skaden? Andet sted ... [storcenter].

...

Var bilen aflåst og lukket? Ja.

Kan der konstateres voldeligt opbrud? Nej.

Er bilen beskadiget? Uddyb skaden på bilen: Vides ikke. Bilen er ikke fundet.

...

Beskriv uheldet: Min bil er blevet stjålet fra [storcenteret] i går kl. 13.51 ifølge videoovervågningen i parkerings huset. Jeg har anmeldt det til politiet. Hvad gør jeg med det jeg havde i min bil? Den siger at jeg skal udfylde skade på køretøjet, men jeg ved det jo ikke da bilen endnu ikke er kommet retur til mig.

Er det anmeldt til politiet? Ja.

Er der optaget politirapport? Ja."

Af oplysningsskemaet udfyldt af klageren fremgår bl.a.:

Ankenævnet for Forsikring

18.

96318

"Hvor mange nøgler fulgte med køretøjet da du købte det? 2 + 1 i plastik.

Har du købt ekstra nøgler til køretøjet? Nej.

...

Hvor mange nøgler vedlægger du? 2+1 i plastik."

Af selskabets e-mail af 23/4 2020 fremgår bl.a.:

"Vi har modtaget dit brev af 3. april 2020 til LB Forsikrings klageansvarlige.

Indledningsvis bemærkes, at vi ikke er enige i dine betragtninger vedrørende bevisbyrden. Det er din klient som sikret, der har bevisbyrden for, at der er indtrådt en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed i form af et tyveri. Det er vores opfattelse, at din klient ikke har løftet denne bevisbyrde. Vi henviser til vores brev af 9. november 2016, hvor vi uddybende har redegjort for vores opfattelse af sagen og baggrunden for vores afgørelse.

Din klient er efterfølgende blevet frifundet i forbindelse med straffesagen. Den frifindende dom giver os imidlertid ikke anledning til at ændre vores afgørelse. Således er det ved en straffesag anklagemyndigheden, der har bevisbyrden for, at den tiltalte har begået et strafbart forhold, mens det i nærværende sag som anført er din klient, der har bevisbyrden for sit krav i henhold til forsikringsaftalen. Endvidere gælder der som bekendt et skærpet beviskrav i straffesager, hvorfor udfaldet af en straffesag ikke blot kan overføres til en civil sag. Endelig er det vores opfattelse, at frifindelsen i den konkrete straffesag skal ses i sammenhæng med politiets manglende indhentelse af en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig, således at der efter rettens opfattelse ikke var tilstrækkeligt grundlag for at tillægge bilproducentens oplysninger afgørende vægt i relation til domsfældelse med det meget strenge beviskrav, der gælder i en straffesag. Det er vores opfattelse, at samme betænkelighed ikke gør sig gældende i relation til en civil retssag. Vi henviser også til rets- og ankenævnspraksis herom som f.eks. UfR 2015.3943H, FED 1997.9V og AKF 89.104. I sidstnævnte kendelse udtalte nævnet f.eks.: 'Bevisbyrden for en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed og tabets størrelse påhviler forsikringstageren i civile forsikringssager. I straffesager er bevisbyrden hos anklagemyndigheden. Det forhold, at klageren er frifundet i en straffesag, medfører efter nævnets vurdering derfor ikke i sig selv, at klageren har bevist, at han er blevet frastjålet genstandene som anmeldt'. Vi henviser også til Jønsson & Kjærgaard: Dansk Forsikringsret, 10. udgave, s. 276. På baggrund af ovenstående skal vi således fastholde vores afslag på dækning.

Hvis din klient fortsat er utilfreds med vores afgørelse, har han mulighed for at rette henvendelse til Ankenævnet for Forsikring. Han kan læse om nævnet på www.ankeforsikring.dk. Det bemærkes, at der ikke er dækning for advokatombudsninger i forbindelse med sagens behandling ved ankenævnet."

Af nøgleudlæsning fremgår bl.a.:

"Service Key Data

Hoveddata Service Key

Antal kilometer: 145661 km

Dato: 2016-10-15

Tid: 13:37:02

...

Service Key Data
Hoveddata Service Key
Antal kilometer: 145543 km
Dato: 2016-10-15
Tid: 10:18:40

Nævnet har fået forelagt klagerens foto af bilens nummerplade taget den 15/10 kl. 10:45, fotos af en film fra storcenterets overvågningssystem, hvor der kl. 13:51:12 ses taget og bagenden af en hvid bil med soltag, hvor nummerpladen ikke kan aflæses, kopi af kvittering fra en restaurant i storcenteret udskrevet den 15/10 2016 kl. 15:10:16 og artiklerne "Hackere snyder fjernbetjener og får adgang til biler", "Så nemt kan biler hackes" og "Hackere kan stjæle din bilnøgle, uden at den forlader din lomme: 'Pak den ind i sølvpapir'".

Nævnet udtaler:

Klageren anmeldte den 16/10 2016, at hans bil dagen før var blevet stjålet fra parkeringskælderen i et storcenter. Bilen blev fundet udbrændt i en anden by. Selskabet afviste dækning den 9/11 2016 med henvisning til, at klageren ikke havde bevist, at der havde fundet en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed sted. Der blev efterfølgende rejst straffesag om forsikringssvindel mod klageren. Klageren blev frifundet. På denne baggrund rejste klagerens advokat den 14/2 2020 krav om dækning mod selskabet. Den 23/4 2020 afviste selskabet dækning.

Klageren har anført, at selskabet ikke har løftet bevisbyrden for, at klageren har fremkaldt forsikringsbegivenheden forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Han har også anført, at hans krav ikke er forældet. Selskabet traf den 23/4 2020 en ny afgørelse, og forældelse indtræffer derfor tidligst 1 år herefter, jf. forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5. Han har med henvisning til ankenævnskendelse 95541 blandt andet anført, at selskabets afvisning den 23/4 2020 ikke byggede på det i det væsentlige samme grundlag som afvisningen i 2016. Der fremkom nye oplysninger under straffesagen vedrørende fejlkilder i forbindelse med nøgledata. Selskabet behandlede sagen på ny med de informationer, der var kommet i forbindelse med straffesagen og vurderede, hvorvidt de nye informationer kunne føre til en ændring af den tidligere afgørelse af 9/11 2016. Det må anses som almindeligt, at et forsikringselskab skal revurdere sagen, når en domstolsprøvelse af en lignende sag går imod selskabets tidligere afgørelse i forsikringssagen. Det

forhold, at selskabet i afgørelsen af 23/4 2020 henviste til retspraksis og litteratur, understøtter, at selskabet indgående undersøgte og behandlede sagen på ny.

Selskabet har anført, at selskabet i 2016 afviste, at det anmeldte tyveri var dækningsberettigende. Klagerens eventuelle krav var derfor forældet forud for indbringelsen af sagen for nævnet. Selskabet har blandt andet anført, at der ikke er fremkommet nye oplysninger siden selskabets afvisning den 9/11 2016. Selskabet har anført, at "retten i ... lagde vægt på, at der ikke forelå en uafhængig politimæssig efterforskning af nøglernes data eller en erklæring fra en uafhængig teknisk sagkyndig. Dette er ikke ensbetydende med, at retten mente, at nøgledata var upålidelige. Det er derimod udtryk for, at retten – idet mulige fejkilder og muligheder for misbrug af systemet ikke var belyst tilstrækkeligt i sagen – ikke fandt det nødvendige grundlag for, efter en strafferetlig bedømmelse, at finde vores tidligere medlem skyldig". Domstolsprøvelsen vedrørte alene en strafferetlig bedømmelse af forsikringssvig og ikke en vurdering af selskabets ret til at afvise dækning af bilen. I anden række har selskabet anført, at klageren ikke har bevist, at han har været udsat for en dækningsberettigende forsikringsbegivenhed.

Ifølge forældelseslovens §§ 2 og 3 regnes forældelsesfristen på tre år fra det tidligste tidspunkt, på hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt. Det følger af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt., at hvis en skade er anmeldt til selskabet inden forældelsesfristens udløb, indtræder forældelse af krav, som skaden giver anledning til tidligst 1 år efter selskabets meddelelse om, at det helt eller delvist afviser kravet. Tillægsfristen på 1 år i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. løber sideløbende med den almindelige 3-årsfrist.

Nævnet finder, at den 3-årige forældelsesfrist skal regnes fra skadedatoen den 15/10 2016 og således udløb den 15/10 2019. Selskabet afviste den 9/11 2016 at yde dækning, og den 1-årige forældelsesfrist efter forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. – der regnes fra selskabets afvisning af det anmeldte krav – udløb således den 9/11 2017.

Nævnet finder derfor, at klagerens eventuelle krav på forsikringsdækning blev forældet den 15/10 2019.

Ankenævnet for Forsikring

21.

96318

Nævnet finder, at klagerens nye henvendelser/genanmeldelse af skaden til selskabet den 14/2 2020 og den 3/4 2020 er sket efter forældelsesfristens udløb, og at reglen i forsikringsaftalelovens § 29, stk. 5, 1. pkt. derfor ikke finder anvendelse og ikke kan begrunde, at der gælder en ny 1-årig forældelsesfrist fra selskabets fastholdelse af afvisningen den 23/4 2020.

Spørgsmålet er herefter, om selskabet stiltiende har givet afkald på at gøre forældelse gældende over for klageren.

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet, at selskabet ved at svare på klagerens henvendelser i 2020 og med henvisning til afgørelsen den 9/11 2016 fastholdte, at den anmeldte hændelse ikke var dækningsberettigende, ikke stiltiende har givet klageren tilsagn om at frafalde at gøre forældelse gældende. Den omstændighed, at selskabet kommenterer på straffesagen og henviser til retspraksis og litteratur, kan ikke føre til andet resultat.

Nævnet kan herefter ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klagerens eventuelle krav var forældet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1, inden sagen blev indbragt for nævnet.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen